

NOGET, SOM ER UDTRYKT I EN UFULDSTÆNDIG, UFÆRDIG FORM, KAN ALDRIG GÅ UNDER NAVNET DET TREDIE TESTAMENTE

Af Mischa Lim

I spørgsmålet omkring udgivelsen af Martinus ufærdige værker har der været en del skriverier mellem Martinus Institut (Institutet) og mig (ml). Da vi ikke er kommet nærmere en løsning, og Institutet ikke ønsker at fortsætte vores brevveksling, henvender jeg mig nu til Sagens venner for at gøre opmærksom på rådets kontroversielle beslutninger angående Martinus ufærdige arbejder.

Min efterfølgende redegørelse baserer sig på Struktura som værende den Sandhed, der taler. For om Struktura siger Martinus: *"Sagen skal bruge sin Struktur, som den er indrettet fra åndelig side, og som vi hele tiden skal være lydøre overfor."* (Struktura 21.05.74). *"Bestyrelsen (dvs. rådet/ml) skal være vogtere af Sagens struktur og indhold."* (Rådsmøde 10.12.74) Til orientering refererer jeg visse steder til Strukturcitater, der endnu ikke er offentliggjort, men som lå hos Martinus.

Vi ved, at den, der søger Sandheden, ikke kan bringe splittelse mellem venner. Tværtimod. For når vi som to parter i en sag søger Sandheden, åbnes der for fred og fordragelighed, og vi knyttes tættere sammen i venskabets bånd. Den splittelse, der opstår, er imidlertid en splittelse mellem de menneskelige og dyriske tendenser. Men ved at holde fast i Sandheden vil vi forenes og blive én stor familie. Og er det ikke dét, det hele drejer sig om? Er det ikke dét, hele vor rejse går ud på?

Sandheden tilhører hverken den ene eller den anden part, men derimod Sandhedens Ånd, og det er mit håb, at vi må mødes i denne Ånd.

1. INDELING AF DE UFÆRDIGE ARBEJDER

I løbet af de seneste år af sit liv har Martinus ved forskellige lejligheder givet udtryk for, hvad der skal ske med hans ufærdige arbejder, og hvis vi ser på hans udtalelser herom, kan vi inddele dem i tre grupper:

a) Arbejder, der skal udgives

Her drejer det sig om Strukturbogen og Det evige Verdensbillede 4, om hvilke Martinus har sagt, at disse to bøger *skal* udgives. Den beslutning tog Martinus, inden han forlod den fysiske verden. Det var således ikke rådets beslutning at udgive disse to bøger, nej, de udførte bare det, Martinus havde givet dem besked om. Og begge bøger udkom da også i hhv. 1992 og 1994.

b) Manuskripter, der kan udgives

I Strukturen stk. 13.4 Ufærdige manuskripter siger Martinus:

”Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave mine ufærdige manuskripter færdige. Men hvis man kan forstå, hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form.” (Rådsmøde 22.01.74).

Dvs. at hvis man har forstået indholdet, så kan disse manuskripter udgives. Men, understreger Martinus, *hvis* de udgives, så skal det ske i deres *ufuldstændige* form. De ufærdige værker må med andre ord *ikke* gøres færdige.

Det er blandt disse arbejder, at vi finder nogle ufærdige manuskripter til en bog, som Martinus først kaldte 'Det Tredie Testamente', og som Martinus arbejdede på de sidste 10 år af sit liv. Hen ad vejen har Martinus opdelt manuskriptet i mindre stykker. Noget blev taget ud, noget føjet til, der blev rokeret om på indholdet, og noget blev planlagt sat ind i andre sammenhænge.

Efter Martinus bortgang har Instituttet arbejdet med disse manuskripter, som man i 2004 udgav under navnet Den Intellektualiserede Kristendom (DIK), og som man så inkluderede som en del af Det Tredie Testamente (DTT).

c) Symboler, der endnu ikke kan udgives

De nye symboler betegner Martinus som ikke hørende til de førnævnte, ufærdige manuskripter, og i august 1974 siger han herom i Strukturen stk. 13.5 Symboler uden forklaring:

”Symbolforklaringerne skal skrives af mig. De er i mig, og jeg kan ikke føre dem over i andre mennesker. Skal de skrives, så skal de skrives af mig.”

Martinus fortsætter og forklarer:

”Og det er slet ikke noget, der er nødvendigt for menneskene, for det kommer de til af sig selv.

Missionen er allerede lavet færdig for længe siden.

Skulle det komme an på det, er der rigeligt materiale til, at man kan få kosmisk bevidsthed.” (Rådsmøde 27.08.74)

Seks år senere, i august 1980, omtaler Martinus igen disse symboler, idet han siger:

”Jeg har jo lavet symbolerne før analyserne. Der ligger ingen særlig forklaring af mig til de nye symboler, og derfor mener jeg, at hvis nogen får ret til at fortsætte, hvad kommer der så ud af det?” (Rådsmøde 05.08.80)

Og Martinus fortsætter med en forudsigelse, eller er det mon en advarsel: *”Nogen tror jo, de ved meget mere, end de ved. Heldigvis ikke alle, men der er altid nogle, som mener, de ved det hele, og at de nemt kan lave det færdigt. Men hvad bliver der så ud af det?”* (Rådsmøde 05.08.80)

Selv om Martinus siger, at der ”ingen særlig forklaring” ligger fra ham til de nye symboler, så skriver rådet v/Solveig Langkilde alligevel i sit brev af den 26.11.2008 til mig, at der *ikke* er tale om uforklarede symboler, hvorfor de kan udgives.

Solveig Langkilde refererer videre i sit brev følgende Martinus-udsagn: ”*Jeg kan naturligvis ikke skrive lange forklaringer om hvert symbol, men jeg kan jo skrive om principperne for hvert symbol. Og så kan man ud fra Livets Bog og de andre værker forstå principperne.*” (Rådsmøde 18.01.1981. NB Denne sidste udtalelse er ikke medtaget i Strukturen.)

Martinus understreger her endnu en gang, at *rådet* hverken kan og skal forklare disse ufærdige symboler og kommer selv med to forslag 1) Enten skriver han selv om principperne, eller 2) man må vente, til man ud fra egne erfaringer selv kommer til at forstå dem, hvorefter de nye symboler vil komme til deres fulde ret og blive til glæde for os alle. Da Martinus symboler er landkort over de højeste åndelige verdner, er det nemt at forstå, at kun Martinus kan give en fuldkommen beskrivelse af dem.

Som bekendt fik Martinus ikke skrevet disse principielle forklaringer, og selv om Martinus tydeligt har sagt, hvad der skal ske med symbolerne, og selv om Martinus har advaret mod, at tro, at andre nemt kan lave dem færdige, arbejder rådet/Instituttet ufortrødent videre med at færdiggøre dem til udgivelse, som Det evige Verdensbillede 5 og 6 under fællestitlen Det Tredie Testamente.

2. HVORFOR NOGET KAN UDGIVES OG ANDET IKKE

I Strukturen skelner Martinus mellem manuskripter og symboler.

De ufærdige manuskripter er det samme som A-viden, som ligger på det teoretiske område, mens symbolerne uden forklaring er B-viden, som ligger på det praktiske område. De ufærdige manuskripter skal således *forstås* med vort intelligenslegeme, mens symbolerne skal *forstås* med vort følelseslegeme, dvs. livet giver os de nødvendige lidelseserfaringer, vi modnes, og forståelsen for dem vil vokse i dette legeme. Derfor siger Martinus også: ”*Og det* (nemlig det at skrive disse symbolforklaringer/ml) *er slet ikke noget, der er nødvendigt for menneskene, for det kommer de til af sig selv.* (Strukturen stk. 13.5)

Martinus har hele tiden haft et fuldstændigt overblik over disse symboler, som lå uden eller med ”ingen særlig forklaring”. Han har som sagt selv bestemt, hvad der skal ske med dem. Men han har ikke bedt os om at færdiggøre dem. For at forstå dem skal vi først igennem den nævnte modningsproces, og det er ikke en viljesakt.

Selvfølgelig bliver alt, hvad Martinus har skrevet, til velsignelse og glæde for os mennesker i takt med, at vi udvikles og modnes. Når vi på nuværende tidspunkt ikke er

udviklede nok til helt at forstå alt det, Martinus har skrevet, vil det sige, at det er kærligst at vente med at udgive disse, da de endnu ligger for højt for os.

3. MARTINUS SIDSTE BESLUTNING

Som allerede nævnt har Martinus ved flere lejligheder sagt, at han i de seneste år var kommet ind på alt for høje analyser. Set i bakspejlet har disse ufærdige arbejder været den sidste løse ende, Martinus skulle tage stilling til, og derfor kunne Martinus på sin allersidste aften på det fysiske plan sige: *"Der skal ikke udgives noget mere. Det er færdigt, som det er."* Og dette begrundede Martinus faktisk ved senere at tilføje: *"Det ligger for højt."*

Denne sidstnævnte bemærkning var i øvrigt Martinus eneste ordrette udsagn, som jeg refererede til rådet på rådsmødet den 8. marts 1981. Og det var det sidste Martinus sagde om den sag. Ca. fem timer senere forlod han det fysiske plan.

Hvis rådet havde taget det brev alvorligt, som jeg skrev til dem den 09.09.2004 om Martinus sidste beslutning, ville de have set, at det stemte overens med Strukturen. Men i stedet affærdigede man mig og besluttede sig til ikke at tro på, at jeg kunne huske, hvad Martinus havde sagt til mig på denne ganske særlige aften for 23 år siden!

At jeg ikke har glemt Martinus sidste ord til mig, bekræftes ikke alene af Strukturen, men understreges endnu en gang af det faktum, at Martinus lovede os at sige til, hvornår hans arbejde var færdigt, for han har sagt: *"Jeg har følt, at jeg skulle sige til, før jeg forlader denne verden"*. – *"Når mit værk er færdigt, så er jeg ikke mere på dette plan"* (Kosmos nr. 10/2009 side 314). Og dét løfte holdt han, da han sagde det til mig på sin sidste aften.

4. OPSUMMERING AF RÅDETS BEGRUNDELSER

Rådet har i sin korrespondance med mig fremført fire begrundelser for udgivelsen af de ufærdige arbejder.

a) Rådets første begrundelse kan vi finde i rådets beslutning fra 1992, som de har tilføjet i Strukturen stk. 13.5, og som lyder som følger: *"Der findes symboler, som Martinus kun har forklaret i båndforedrag. Disse forklaringer kan være tilstrækkelige til, at de kan bearbejdes og godkendes af rådet med henblik på udgivelse."* (Rådet 1992)

Vi ser, at rådet med deres beslutning fra 1992 kommer med deres egen mening og vurderer, at *de* kan lave disse ufærdige symboler færdige og udgive dem og undlader helt at konsultere Strukturen. For rådet burde ikke have taget beslutningen fra 1992 og burde slet ikke have indføjat den i Strukturen, for den går direkte imod den øvrige del af

stk. 13.5. Martinus siger: ”Symbolforklaringerne skal skrives af mig. De er i mig, og jeg kan ikke føre dem over i andre mennesker. Skal de skrives, så skal de skrives af mig”.

(Rådsmøde 05.08.80)

Hvis Institutet alligevel udgiver symboler, hvor der ingen særlig forklaring ligger fra Martinus hånd, så har vi allerede set Martinus kommentar herpå: ”Hvad kommer der så ud af det?” (Rådsmøde 27.08.74). Og vi kommer nok til at se, at det passer. Men det lader vi være en sag mellem Rådet og Martinus.

b) Rådets anden begrundelse: Martinus Gavebrev.

Rådet nævner, at Martinus Gavebrev giver dem alle rettigheder til Martinus manuskripter. Denne begrundelse har jeg afvist i min artikel i Impuls nr. 4/2008 'Martinus ufærdige manuskripter set ud fra Gavebrev og Strukturen' (www.nyimpuls.dk), idet dette Gavebrev kun er Martinus verdslige og juridiske testamente, som ene og alene har til formål at beskytte Institutet mod den ydre fysiske verden. Inden for Martinus sag er det det åndelige testamente, der gør sig gældende, og det er Strukturen. Heri står der ganske tydeligt, hvad vi fx skal gøre med de ufærdige manuskripter. Gavebrevet kan således ikke bruges som begrundelse for at udgive disse manuskripter, for Gavebrevets mission var kun at sikre, at det var Martinus Institut og ingen anden, der arvede.

c) Rådets tredje begrundelse: Kontaktbrev sept. 1955

Martinus skriver i dette brev til Sagens venner: ”Med Deres interesse og sympati for denne min opgave er De således med til at sikre verden dette fundamentale kulturdokument.” Martinus henvender sig her direkte til de daværende interesserede, der med deres interesse og deres sympati er med til at sikre verden dette dokument, idet de optager det pågældende storkursus på bånd.

Men rådet bruger Martinus ord til at understøtte og begrunde deres eget ønske om at ville udgive disse nye symboler. Rådet siger: ”Det er vores ønske, at opfylde det Martinus skrev i 1955, at 'sikre verden dette dokument' ved at udgive alle 8 foredrag på dvd eller i bogform.” (Solveig Langkildes brev 26. nov. 2008)

Rådets ønske bunder i et følelsesudtryk, som intellektuelt ikke er bundet til de kosmiske love og principper. Kærlighed er intellektualiseret følelse, og Martinus ønske er udtryk for en sådan. Derfor kan Martinus skrive disse forklaringer til sine symboler. Det kan rådet derimod ikke, for deres ønske mangler kosmisk fodfæste.

d) Rådets fjerde begrundelse: Ingen okkult skole

Rådet v/Solveig Langkilde begrundede over for mig, at Institutet ikke må have en mentalitet ligesom en okkult skole og skriver: ”Martinus betoner, at et af de helt afgørende aspekter ved den nye verdensimpuls – i modsætning til tidligere tiders okkulte skoler – er, at visdommen skal være åben og frit tilgængelig for alle. Derfor vælger vi at

følge Martinus og offentliggøre materialet, så det bliver tilgængeligt for alle, og ikke kun for et fåtal, som har adgang til Instituttets arkiver.” (Rådets brev/Solveig Langkilde 26. nov. 2008)

Men dette kan naturligvis heller ikke være en begrundelse, for DTT er livsmysteriets løsning, som *alle* allerede for længst har fået adgang til i fuldt omfang. Hvis vi ser på symbolet Lyset på forsiden af DTT og ser med hvilken kraft og herlighed det stråler og så ser, hvordan mørket må vige for denne kraft, så forstår vi også, at netop lysets fremkomst umuliggør, at der kan opstå en okkult skoles mentalitet!

Konklusion

Rådets begrundelser om at udgive disse ufærdige symboler understøttes slet ikke af Strukturen, men går derimod alle direkte imod Strukturen. Rådet har således i sin argumentation kun gjort brug af lokallogik, og vi ved, at når lokallogikken møder verdenslogikken, så vil lokallogikken sprænges. Og så siger Martinus: ”*Hvad kommer der så ud af det?*” Ja, resultatet er, at alt går i stå.

5. LOKALLOGIKKEN OG VERDENSLØGIKKEN

Hvem skal vogte over værket? Strukturen siger det klart: ”*Rådet er værkets vogtere*”. (Strukturen 06.01.1981)

I Strukturen bliver vi gjort opmærksom på, at rådet ikke kun er vogtere af selve værket, men at der følger endnu en opgave med. Rådet/Instituttet har nemlig også forpligtet sig til at arbejde i Strukturens ånd, dvs. at synliggøre den i tanker, ord og handling. Uden dét er Det Tredie Testamente en død bog og kan som sådan aldrig kaldes for Det Tredie Testamente eller Livets Bog. At arbejde med denne Struktur er det samme som at arbejde med verdenslogikken.

Igen ser vi, at Martinus efterlod os to testamenter, det fysiske testamente, som kan betegnes som det passive, og det åndelige, som er det aktive, og begge testamenter er lige vigtige. Inden for Sagen er Martinus åndelige testamente, dvs. Strukturen, det nye, det levende, det skelsættende, og det er dét, der gør Martinus Åndsvidenskab til noget enestående og ganske epokegørende.

Når Instituttet ikke arbejder eller tilpasser sig sin Struktur i gerning og dåd, så kan rådet og Instituttets medarbejdere ikke være dem, der viser os andre vejen til den nye verdenskultur.

Vi ved fra Martinus, at hele verdensaltet er bygget på de samme love og principper, som kommer til udtryk i Strukturen. Strukturen *er* verdenslogikken! Rådet og deres medarbejdere på Instituttet kan kun synliggøre verdenslogikken igennem et nøje samarbejde med Strukturen. Med andre ord, når vi arbejder med Strukturen og arbejder i dens ånd, så arbejder vi med verdenslogikken. Alle andre former for samarbejde beror

på lokallogik og dermed på manglende viden. Denne manglende viden kan vi gøre noget ved, idet vi netop råder over Strukturen. Strukturen er det overordnede redskab til forståelsen af vort indbyrdes, tætte og frie samarbejde.

Martinus siger det på denne måde: *"Verden vil komme til at se, at vi laver den nye verdens kultur. Det bliver vore ideer og ting, man kommer til at arbejde med"*. Og Martinus advarer: *"Hvis vi laver forkerte ting - det kan jeg ikke være med til."* (Strukturen 12.09.78)

Og: *"Vi har en Struktur, som enhver må indrette sig efter eller forlade arbejdet. Vil man deltage i skabelsen af den nye verdenskultur, er man velkommen under de vilkår, som kommer til udtryk i Bogen."* (Strukturen 22.01.74).

Hvorfor vil Martinus have, at vi absolut skal indrette os efter Strukturen? Kun et 100% harmonisk samarbejde i Strukturers ånd skaber de nødvendige betingelserne for fremgang for den nye verdenskultur. Men hvis man ikke kan acceptere disse, må man forlade arbejdet, siger Martinus.

6. INSTITUTTETS TOLKNINGER AF DE UFÆRDIGE ARBEJDER

Rådet skriver i deres redegørelse af oktober 2004 "[Udgivelse af Martinus' efterladte skrifter](#)", stk. 2 (med overskriften "Instituttets opgaver med værkerne og efterladt materiale"): *"Det er således et vigtigt kendetegn, at budskabet først og fremmest bliver formidlet via Martinus' egne ord og symboler og ikke skal gøres afhængigt af andre personers udlægninger og tolkninger"*.

Men som vi skal se i det følgende, kan rådet/Instituttet ikke sige sig fri for netop at benytte sig af tolkninger!

Martinus siger, at hvis vi forstår hans ufærdige manuskripter, så kan de udgives i deres ufuldstændige form. Som et eksempel på at Instituttet til trods for Martinus klare udsagn alligevel bearbejder og udgiver manuskripter, som de ikke helt forstår, kan jeg anføre følgende eksempel:

Martinus livsværk DTT, sådan som det fremstår færdigt og afsluttet fra Martinus hånd, kan umuligt indeholde tolkninger. Alligevel fremgår det af min korrespondance med tidligere rådsmedlem Ole Therkelsen (Ole), at det netop er dét, der er sket med bogen Den Intellektualiserede Kristendom, som Instituttet har udgivet som hørende med ind under DTT. I manuskriptet introducerer Martinus et helt nyt begreb, som han kalder 0X. Ole omtaler dette 0X i en senere artikel i Impuls 3/2008 og skriver bl.a. herom: *"I hovedtræk ser jeg ikke selv nogen væsensforskel mellem X1 og 0X."*

Selv om Ole siger, at han ikke ser nogen væsensforskel mellem X1 og 0X, så er der en forskel. En forskel, der ikke kan udtrykkes som hverken stor eller lille, væsentlig eller uvæsentlig, for i kosmisk betydning er intet hverken stort eller småt, og alt er væsentligt.

Det, som Ole ikke selv ser som nogen 'væsensforskel' kan i realiteten være nøjagtig den forskel, der får læsset til at vælte. Ole prøver med to ligninger at vise denne såkaldte "ikke nogen væsensforskel", men da ligningerne ikke angiver nogen forskel, kontaktede jeg Ole og spurgte ham: "*Hvori består den nævnte forskel, og hvornår bruger Martinus 0X i stedet for XI og omvendt? For dette savner jeg svar på i din artikel.*" (E-mail til OT 21.10.08).

Og Oles svar til mig lød: "*Det er ikke Instituttets opgave at tolke Martinus' analyser. Du kan, ligesom jeg lave en egen tolkning.*"

Selvfølgelig giver Instituttet ligesom Martinus ingen tolkning, for Instituttet har *aldrig* beskæftiget sig med tolkninger. Men med Martinus Instituts udgivelse af Den Intellektualiserede Kristendom har Ole nu afsløret og erkendt, at Instituttet efter Martinus bortgang er begyndt at benytte sig af tolkninger i forbindelse med deres bogudgivelser.

Man kan kun undre sig over, at Instituttet har bearbejdet og udgivet ufærdige manuskripter, som de ikke har forstået. Seriøse studerende af Martinus værker skal ikke 'slås' med tolkninger, der måske eller måske ikke er rigtige, for Det Tredie Testamente kan ikke indeholde tolkninger, da

***Det Tredie Testamente er den urokkelige,
den absolutte og den fuldkomne åndsvidenskab.***

7. RÅDETS BLINDE ØJE

Den eneste, der med rette kan sige om værket DTT: "*Det er færdigt, som det er*", er Martinus selv, og han har efterladt os sit værk uden løse ender. Det gælder for såvel de færdige som de ufærdige værker, for selv de ufærdige værker er færdige, som de er. Hvis de skal udgives, må de kun udgives i deres ufuldstændige form.

Når man arbejder med Martinus Sag, fyldes man med ydmyghed over for Martinus store mission, hvis omfang og betydning vi næppe rigtigt fatter, men som vi trods alt er med til at hjælpe frem.

Martinus har været så kærlig at give os retningslinjerne for, hvordan vi kan fremme hans Sag. Vi må derfor, når Sagen kommer på afveje, alle hjælpe til med at få den ind på rette spor igen. For Sagen er jo vores alles Sag.

Da det er svært at forholde sig passiv, når den Sag, som betyder så meget for én, bevæger sig væk fra den sikre vej, har jeg følt mig nødsaget til at udarbejde denne analyse af begivenhederne.

Martinus siger i Strukturen: ”*Det skal rigtig pointeres, at det ikke er jeres vilje, der skal fremmes, - det er en højere vilje, og I (rådet/ml) er kun vogtere af, at det bliver efter denne højere vilje.*” (Strukturen 25.09.74). Hvordan kan rådet, som ’kun’ er vogtere af Martinus livsværk, arbejde videre på det, de skal være vogtere af? Når rådet både retter og tilføjer ting i et afsluttet værk som DTT, er det det samme som at sætte sig til at male videre på et færdigt kunstværk som f.eks. ’Mona Lisa’. Hvis man gjorde det, ville der bestemt lyde et ramaskrig verden over. Mon ikke Sagens venner vil være enige med mig i, at det er ganske barokt, at man i verden i dag passer bedre på ’Mona Lisa’, end Instituttet gør på Det Tredie Testamente? Hvilket af disse to kulturværker har mon den største betydning for menneskenes fremtid: ’Mona Lisa’ eller Det Tredie Testamente? Hvordan kan vogtere ændre noget, som de kun har fået til opgave at være vogtere af?

Hvad rådet end måtte tænke, mene eller ønske om udlæggningerne i denne redegørelse, så er én ting sikker: Instituttet skal finde sig i, at de ufærdige værker *forbliver* ufærdige og ikke kan tilføjes Det Tredie Testamente, som er et færdigt værk. Martinus har bestemt, at vi ikke må ændre så meget som et komma i hans værk, og det samme gælder for hans ufærdige værker. Til trods herfor har rådet bearbejdet og udgivet en hel bog, Den Intellektualiserede Kristendom, og har tilføjet den som tilhørende en del af Det Tredie Testamente!

8. HVORFOR ”DET ER FÆRDIGT, SOM DET ER”

DA DET TREDIE TESTAMENTES KENDETEGN ER UROKKELIG, ABSOLUT OG FULDKOMMEN VIDEN, KAN NOGET, SOM ER UDTRYKT I EN UFÆRDIG OG UFULDSTÆNDIG FORM *ALDRIG* GÅ UNDER NAVNET DET TREDIE TESTAMENTE. DERFOR SAGDE MARTINUS OGSÅ TIL MIG PÅ SIN SIDSTE AFTEN:

”DET ER FÆRDIGT, SOM DET ER”